— Це йде карантинний катер, — сказав капітан Макелрат.

Лоцман щось буркнув на відповідь, а шкіпер перевів бінокля з катера на смужку берега і вище — до Кінгстена, а потім поволі на північ — до Гаут-Геда.

— Саме приплив, і ми будемо в доку за дві години, — запевнив лоцман, намагаючись бути веселим. — В кінець доку, так?

Тепер шкіпер пробурчав:

— Ну й дублінська днина!

І знову шкіпер пробурчав. Його стомила бурхлива вітряна ніч в Ірландському морі, безсонні години на містку. Його стомила вся ця подорож — два роки й чотири місяці далеко від рідного порту, вісімсот п’ятдесят днів за судновим журналом.

— Справжня зимова погода, — озвався помовчавши шкіпер. — Міста й не розгледиш. Цілісінький день литиме.

Капітан Макелрат був невеличкий чоловік, такого зросту, що з-поза парусинової ослони на містку судна виставала тільки-но голова. Лоцман і третій помічник здавалися високими проти нього, так само і стерновий — моцак-німець, дезертир з військового корабля, якого він договорив у Рангуні. Проте недостача кількох дюймів не уймала здібностей капітанові Макелрату. Принаймні так гадала компанія, і так само гадав би й він сам, якби мав доступ до свого старанно й докладно заповненого послужного списку в архіві контори. Але компанія ні разу й не натякала на своє довір’я до нього. Це було не в звичаях компанії, бо вона мала принцип: ніколи не давати своїм службовцям нагоди думати, що вони незамінні або хоча б надзвичайно цінні; тому вона щедро осуджувала їх і ніколи не хвалила.

Та й що-бо таке якийсь там капітан Макелрат, як не простий собі шкіпер, один з восьмидесяти шкіперів, що командували вісімдесятьма суднами компанії на всіх морських гостинцях та путівцях?

На головній палубі два китайці-кочегари несли сніданок, ступаючи по іржавому залізному покриттю, що не раз зазнавало сили й люті морських хвиль. Один моряк спускав линву, протягнену від бака понад люки й вантажні коловороти аж до трапа.

— Тяжкий був рейс, — зауважив лоцман.

— Еге ж, часом добре дошкуляло, та то дарма. Шкода тільки, що згаяно багато часу, а я ненавиджу гаяти час.

Кажучи так, капітан Макелрат розглянувся вперед і назад, а лоцман, стежачи за його поглядом, побачив німе, але виразне пояснення, чого саме згаяно час. Димар, пофарбований знизу на брунатне, побілів від шару солі, а трубка свистка зблиснула кришталево на сонці, що випадково в цю мить прозирнуло крізь хмари. Рятувального човна на лівому борту не було, і залізні шлюпкові трями були зігнуті й викручені, що свідчило про страшенну силу морських валів, які мотлошили старого "Тріапсіка". Шлюпбалки з правого борту так само порожнювали, а розбиті уламки другого рятувального човна валялися біля розбитого люка машинного відділення, закритого брезентом. Внизу, біля правого борту, лоцман побачив потрощені двері кают-компанії, тепер абияк загороджені, щоб не заливало хвилею. Трохи далі боцман з матросом знімали з вантів димаря величезну мотузяну прямокутну сітку, що не подужала стримати ті люті хвилі.

— Двічі я казав власникам про ці двері, — промовив капітан Макелрат. — А вони все, мовляв, що й так добре. Але того разу шторм був страшнючий, хвилі просто неймовірні.

І ото найбільша зірвала двері й шпурнула просто на стіл в кают-компанії. Та й механікову каюту розтрощила. Ото він мав прикрість!

— Хвиля нічогенька, либонь, була, — співчутливо зауважив лоцман.

— Т’авжеж. Діялося щось незвичайне. Отоді загинув і мій помічник. Він стояв зі мною на містку, і я наказав йому перевірити клини на першому люку. Я не був у ньому певний, бо туди добиралася вода. Не подобалось мені це, і я вже думав, чи не лягти в дрейф до ранку, аж тут хвиля як ллянула — вище містка. Величезна — страх яка! Навіть

нам на містку перепало. Спершу я й не помітив, що зник помічник, бо стільки було замороки: двері забити, закрити брезентом люк. Аж потім гля'— його ніде й нема. Стерничий казав, що бачив, як він сходив трапом, саме коли насунула хвиля. Шукали його на прові, шукали в каюті, в кочегарці, тоді на нижній палубі і аж там його знайшли, — лежав по обидва боки щита парової труби.

Лоцман круто лайнувся на знак подиву й жаху.

— Еге ж, — стомлено вів далі шкіпер, — по обидва боки парової труби. Кажу-бо — розтяло його вподовж, як оселедця. Хвиля, мабуть, підхопила його на верхній палубі, скинула вниз і вдарила головою об щит. Той щит врізався в нього, як у масло, пройшов між очей і крізь усе тіло, так що одна нога й рука опинилася по один бік щита, а друга нога й рука — по другий. Кажу-бо, моторошно було й дивитись. Ми склали його докупи, загорнули в парусину та й спустили в море.

Лоцман знову вилаявся.

— Та це дарма, втрата була невелика, — запевнив його капітан Макелрат. — З того помічника моряк був кепський. Свинопас із нього, може, й вийшов би, а сюди даремно вій поліз.

Кажуть, є три різновиди ірландців: католики, протестанти й північні ірландці. Оці північні ірландці — переселенці з Шотландії. Капітан Макелрат був саме з північних ірландців, і нічим він так не дратувався, як тим, коли з вимови його приймали за шотландця, що таки частенько траплялося. Затятий ірландець, він міцно тримався всього свого, хоч трохи й копилив губу, коли згадували про південних ірландців або навіть і про оранжистів[34]. Сам він був пресвітеріанин, дарма що в його громаді лишилось яких п’ятеро чоловік, котрі сходилися на збори оранжистів. Батьківщиною його був острів Мак-Гіл, де сім тисяч чоловік жили так дружно й тверезо, що на весь острів був тільки один полісмен, а шинків і зовсім не заводилося.

Капітан Макелрат не любив моря і ніколи ним не переймався. Воно було йому засобом до життя, ото й тільки, воно було місцем, де він працював, як інший працює на фабриці, в майстерні чи конторі. Романтика зроду-віку не співала йому звабливої пісні, і дух пригодництва ніколи не розпалював його крові. Уявою він не міг похвалитись. Дива морських глибин не вражали йому душі. Шквали, урагани, смерчі, припливи та відпливи були для нього тільки перешкодою в дорозі, що дошкуляли судну на морі, а капітанові на містку, — тільки перешкодою, і нічим більше. Він на них дивився, а проте не бачив їх, оті дива й химерії далеких країн. Чи то западала йому в очі бронзова пишнота тропічних морів, чи то подмухали в лице грізні вихри на півночі Атлантики або ж далеко на півдні Тихого океану, — у спогадах його лишилися тільки розбиті двері кают-компанії, залита палуба й люки, витрата вугілля понад норму, довгі переходи і змита несподіваною зливою свіжа фарба.

— Я свій справунок знаю, — часто мовляв він. Але поза тим "справунком" було все те, чого він не знав, все, на що він дивився очима смертного, а проте не уявляв, що воно існує. Що він знав свій "справунок", судновласники були певні, бо інакше не доручили б йому командувати "Тріапсіком" — кораблем на три тисячі реєстрових тонн, місткістю на дев’ять тисяч тонн вантажу і оціненим у п’ятдесят тисяч фунтів.

Він став моряком не з любові до моря, а тому, що така йому випала доля, тому, що в батька він був молодший, а не старший син. Острів Мак-Гіл був невеликий, і землі там вистачало тільки на певну кількість посельців. Для рівноваги зайве населення — і чимало його було — мусило шукати заробітку на морі. Так велося протягом поколінь. Старший син діставав у спадщину від батьків ферму, а молодший ішов на море і скородив солону воду. Отож і Дональд Макелрад, фермерів син і душею фермер, мусив кинути ту землю, яку любив, і піти на море, яке ненавидів. Але гака була його доля: розорювати море. І розорював він його вже двадцять років — уміло, байдужно, розсудливо, дбайливо й щиро, почавши з юнги та матроса. Далі він став помічником і капітаном вітрильника, звідти перейшов на пароплав і став другим помічником, тоді першим і кінець кінцем капітаном; спершу командував малими суднами, далі більшими і нарешті став капітаном на старому "Тріапсіку"; було це, звісно, старезне судно, але варте своїх п’ятдесяти тисяч фунтів: воно могло ще витримати багато штормів, тягаючи по морях свій вантаж на дев’ять тисяч тонн.

Із містка "Тріапсіка", з такого високого поста, що він досяг у змаганні з іншими, він дивився на дублінський порт перед ним, на місто, спохмурніле під темним небом вітряного дня, на переплутаний візерунок щогл і снастей у гавані.

Він повертався, двічі об’їхавши навколо світу, після нескінченних мандрівок по далеких морях повертався додому, до жінки, якої не бачив двадцять вісім місяців, до дитини, якої ще зовсім не бачив і яка вже ходила й говорила. Він помітив, як унизу з дверей на баку, наче кролі з сажа, винурювали кочегари та прибиральники і заіржавленою палубою бралися на корму — на огляд до портового лікаря. То були китайці з безвиразними, подібними до сфінксів, обличчями; та й ходили вони якось незграбно, волікши ноги, наче грубе взуття було затяжке для їхніх худих ніг.

Він дивився на них і нікого не бачив, проводячи рукою попід дашком кашкета і машинально ворушачи рудувату чуприну. Бо те, що

відбувалося перед ним, становило тільки тло його мирних видив, які не раз виникали протягом довгих ночей на містку, коли старий "Тріапсік" гойдався на бурхливих хвилях океану, коли палубу заливало, а снасті рипіли під натиском вітру чи то в сніговицю, чи в тропічну зливу. У видивах своїх він бачив ферму, хату, господарські будівлі під стріхою, дітей, що бавляться на сонці, свою добру дружину на порозі, чув, як мукали корови, квоктали кури й били копитами коні в стайні, а поряд була батькова ферма, далі — хвилясті лани, обгороджені й дбайливо оброблені, розлеглі аж до гребенів невеликих пагорбів. Таке було його видиво, його мрія, його Романтика і Пригода, мета всіх його зусиль, найвища винагорода за те, що скородив він солону воду і прокладав довгі-довгі борозни навколо цілого світу, женучи по морях свого плуга.

Цей чоловік, що стільки мандрував, був простіший і невибагливіший у своїх мріяннях навіть за іншого селюка. Його батькові пішов сімдесят перший рік, але він жодної’ ночі ніде не ночував, окрім на своєму ліжку, у своєму власному домі на острові Мак-Гіл. На думку капітана Макелрата, ото був ідеал життя, і він дивувався, що є такі люди, які без жодного примусу кидають ферму і йдуть у море. Віп об’їздив увесь світ і знав його незгірш як котрийсь швець, що вік пересиджує у своїй майстерні, знає своє село. Капітанові Макелрагу світ був селом. В уяві він бачив вулиці на тисячу миль завдовжки, а то й довші; провулки, що огинають бурхливі миси або ведуть у тихі затоки, перехрестя, від яких в один бік шлях ішов до квітучих країв і теплих морів, а в другий — до невпинних штормів та грізних крижаних гір, де панують дужі західні вітри. Яскраво освітлені міста видавались йому крамницями па цих довгих вулицях — крамницями, де укладають угоди, набивають засіки, навантажують чи вивантажують товари, де від своїх господарів з Лондона він одержує накази, куди йому далі пливти довгими морськими вулицями — по новий вантаж чи везти товари туди, де ваблять шилінги та пенси і куди страхівники не забороняють іти кораблям. Але й нудота ж оті всі мандри! Якби не потреба в насущникові, то й зовсім би вони ні до чого.

То було в Кардіфі два роки й чотири місяці тому, як він востаннє попрощався з жінкою, вирушивши до Вальпарайсо з вантажем вугілля 9

тисяч тонн. Із Вальпарайсо він порожняком поплив до Австралії — це шість тисяч миль, та ще й шторми, і з пальним скрута. Навантажившись там вугіллям, проїхав сім тисяч миль до Орегону, а звідти — ще більше з різним вантажем до Японії та Китаю. Потім до Яви, де навантажив цукор для Марселя, а тоді через Середземне море в Чорне і звідти в Балтімору, везучи туди хромову руду. Але їх потіпав шторм, знову не стало вугілля, і довелося заїхати на Бермуди. Далі був терміново зафрахтований до Норфолка, штат Вірджінія, а звідти, навантаживши якесь підозріливе контрабандне вугілля, поплив до Південної Африки з наказу підозріливого комірника-німця, що його посадили на борт фрахтувальники судна. Потім подалися на Мадагаскар, роблячи, згідно волі комірника, по чотири вузли; тут зродилася думка, чи не знадобиться це вугілля російському флотові. Різні непорозуміння, затримки, довге чекання на морі, міжнародні ускладнення (увесь світ зацікавився старим "Тріапсіком" та його контрабандним вантажем), і ось вони їдуть до Японії у військовий порт Сасебо. Повернувшись до Австралії, знову зафрахтовані, вони набрали усякого краму в Сіднеї, Мельбурні та Аделаїді і повезли до островів Маврікія, у Лоренсо Маркес, у Дурбан, у затоку Алгоа, в Кейптаун. Тоді до Цейлону — по нові розпорядження, а далі до Рангуна вантажитись рижем для Ріо-де-Жанейро. Звідти — до Буенос-Айреса, де навантажили маїс для Англії або для континенту, дорогою спинились у Сент-Вінсенті і, одержавши там наказ, рушили до Дубліна. Два роки й чотири місяці — вісімсот п’ятдесят днів, згідно суднового журналу, — роз’їздили вони взад і вперед на сотні миль тисячомильними морськими вулицями, аж урешті повернулися до Дубліна. І йому це все вкрай оприкрилося.

Мале буксирне судно підхопило "Тріапсік", почулася команда, і, з грюкотом та стукотом, повільно посуваючись то вперед, то вбік, старий, побитий негодами морський волоцюга просунувся в глибину доку. З корми і з прови викинули на берег линву, а біля доку вже зібрався невеликий гурт щасливців, що завжди живуть на суходолі.

— Стоп! — густим басом наказав капітан Макелрат, і третій помічник крутнув ручку машинного телеграфу.

— Перекинути трап! — скомандував другий помічник і, коли наказ виконали, сказав: — Ну, тепер гаразд!

Перекинути трап — це було останнє завдання, а "тепер гаразд" означало, що команда вже вільна, рейс закінчено. Матроси нетерпляче посунули по іржавій палубі, де вже лежали їхні спаковані речі, налагоджені на берег. Всі вже відчували подих землі; те саме й шкіпер відчував, коли буркнув лоцманові прощальне "бувайте", а сам спустився в свою каюту. На палубі скупчилися біля трапа митні урядовці, інспектор, службовці агентств та вантажники. Швидко віддавши належні розпорядження, капітан залишився із самим агентом, котрий мав супроводити його до контори.

— Чи сповістили ви дружину? — замість привітання спитав капітан в агента.

— Так, телеграмою, тільки-но довідались про ваше повернення.

"Вона, мабуть, приїде вранішнім поїздом", — вирішив шкіпер і пішов умитися й змінити одежу.

Він востаннє скинув оком на каюту і на дві фотокартки на стіні — одну дружини, а другу дитини, якої ще й не бачив. Потім він перейшов до кают-компанії, обшитої кедровими та кленовими панелями, де стояв довгий стіл, за яким він їв сам-один увесь цей нудний час мандрів, хоч там вистачило б місця й на десятьох. Ані сміху, ні балачок, ні суперечок ніколи не було чути в цій їдальні. Він їв мовчки й нахмурено, мовчав і той азіат, що, безгучно рухаючись, йому слугував. І враз капітанові спало на думку, який же самотній він був оці два роки з гаком. Усі прикрості й тривоги доводилося крити в собі, ніхто з ним не поділяв їх. Молодші помічники були надто зелені й легковажні, а перший помічник надто дурний, — який уже з нього порадник! Єдиною повсякчасною співмешканкою його була відповідальність. Вони разом обідали й вечеряли, разом стояли на містку і разом спали.

— Ну вже, — пробурмотів він до своєї похмурої спільниці, — спекався я тебе... бодай на який час.

Зійшовши на берег, він випередив останніх матросів з їхніми клунками і в конторі полагодив свої корабельні справи, витративши на те добру годину. Коли йому запропонували випити, він узяв собі молока й соди.

— Я не те щоб непитущий, — пояснив він, — а просто не люблю ні пива, ані віскі.

Одразу пополудні, виплативши команді платню, він поспішився до кімнати, де вже чекала на нього дружина. Спершу він глянув на неї, хоч йому страх кортіло подивитись на дитя, що сиділо на стільці поруч. Міцно обійнявшії її, він відхилився трохи і довго й уважно вивчав кожну риску на жінчиному обличчі, дивуючись, що за цей час воно ніяк не змінилося. "Який він ніжний", — подумала про нього жінка, хоч його помічники, якби спитати їх, сказали б інакше — що він суворий і в’їдливий.

— Ну, Ені, як почуваєшся? — спитав він і знову пригорнув її до себе.

Відхилившись він дивився на неї, на цю жінку, з якою був одружений десять років і яку так мало знав. Вона була йому майже чужа, чужіша за його служку-китайця і, безперечно, чужіша за його помічників, що їх він бачив день у день упродовж вісімсот п’ятдесяти днів. Одружений десять років, він за цей час прожив з нею лише дев’ять тижнів, яких ледве вистачило б на медовий місяць. Щоразу, приїздивши додому, він знову знайомився з нею. Така доля судилася всім, хто йшов скородити солоні моря. Ті люди мало знають своїх жінок, а ще менше — своїх дітей. Його старший механік, короткозорий старий Макферсон, розповідав, що коли він повернувся додому, його вигнав власний син — чотирирічний хлопчина, котрий ще не бачив свого батька.

— То оце наша дитина, — промовив шкіпер, нерішуче простягаючи руку до щічки дитини.

Але хлопчик відсунувся від нього, ховаючись за матір.

— О! — скрикнула вона. — Він ще ж не знає свого татка.

— Та й я його не знаю. їй-бо, в натовпі я б і не розпізнав його, хоч, здається, ніс у нього геть такий, як у тебе.

— А очі твої, Дональде. Поглянь на них. Це твій тато, дитинко. Поцілуй його, ти ж хлопець.

Але дитя притулилось до матері, ще більше проймаючись острахом і недовірою, а коли батько спробував узяти його па руки, воно мало не заплакало.

Шкіпер, щоб якось залагодити прикрість, випростався і витяг годинника.

— Час рушати, Ені, — сказав він. — Поїзд скоро відійде.

У поїзді він спочатку мовчки придивлявся до жінки й

дитини, що засинала в неї на руках, або позирав у вікно на оброблені лани та зелені безлісі пагорби, що невиразно" маячіли крізь густу мжичку. В купе вони сиділи самі. Коли хлопець заснув, жінка поклала його на лаві й гарненько вкутала. Розпитавши про здоров’я родичів та приятелів і вислухавши всі острівні новини, в тім числі про погоду й ціну на землю та збіжжя, капітан Макелрат вирішив, що тепер треба розповісти любій дружині про свої мандрівки на край світу. Але його розповідь — то не була чарівна казка про чудові, квітучі країни або заманливі східні міста.

— А Ява, яка вона? — запитувала дружина.

— Страшенна там пропасниця. Половина команди злягла, і нікому було працювати. Увесь час саму тільки хіну ковтали. Всі матроси щоранку пили натщесерце хіну та джин. А ті, хто не хворів, удавали з себе хворих.

Іншим разом запитала вона його про Ньюкасл.

— Вугілля й вугляна курява — от і все. Препогане місто. Від мене там дали драла два китайці-кочегари. Власники сплатили за них урядові штрафу по сто фунтів за брата. "Ми дуже жалкуємо, — писали вони мені — це вже в Орегоні я одержав їхнього листа. — Ми дуже жалкуємо, що втекло двоє китайців із вашої команди, і радимо надалі бути обережнішим". Обережнішим! Оце тобі маєш! Китайцям же належалося по сорок п’ять фунтів платні кожної му, — хто ж би подумав, що вони втечуть.

Але то в них так заведено: "ми дуже жалкуємо", "ми просимо попереджати", "ми радимо", "ми не розуміємо" — оце в такий спосіб. Клята вантажна помийниця! А вони думають, що я можу їздити нею, як "Луканією", та ще й вугілля не палити. А тут ще той гвинт. Було ж мені! Він був старий, залізний, лопаті зігнуті. Де з нього взяти нормальну ходу! Зробили новий, бронзовий, дев’ятсот фунтів коштував. Вони хочуть повернути свої витрати, а в мене саме поганий перехід був, щодень ледве сунемо. "Ми з жалем констатуємо, що від Вальпарайсо до Сіднея ви так довго йшли, покриваючи по сто шістдесят сім миль за добу.

Ми сподівалися кращих наслідків від нового гвинта. Вам треба було проходити по двісті шістдесят миль щодоби".

А то ж була зима: вітер, зливи, шторми майже весь час, ураган; так ішли шість днів, ще й машини раз у раз спиняються, та й вугілля обмаль, а помічник такий бовдур: уночі навіть не міг розглядіти сигнальних ліхтарів на пароплавах і все викликав мене на місток. Я їм написав

пояснення, а вони відповідають: "Наш консультант з навігації каже, що ви занадто далеко ухилялись на південь" і "ми сподіваємося кращих наслідків від нового гвинта". "Консультант з навігації", аякже! Суходільний карась! А то була правильна широта, саме нею взимку й переходять від Вальпарайсо до Сіднея.

А коли я йшов до Окленда, то ледве вистачило вугілля; " шість днів не палили, бо треба було ощадити — тільки двадцять тонн лишалося. Я все тривожився, що ми гаємо час і терпимо на тому. "Ну, — думаю, — щоб хоч менше витрат, на лоцмані заощаджу". Сам увів судно в порт. Лоцман там був не обов’язковий. А в Йокогамі кого ж бо я стрів? Капітана Робінсона з "Діапсіка". Розбалакалися ми про порти дорогою в Австралію, і він мені зразу: "До речі, про Окленд... Ви, капітане, в Окленді, певне, не бували? " — "Ні, — кажу, — був там, оце навіть нещодавно". — "О, — зирк він па мене так люто, — то це ви той мудрій, що через нього мені перепало? " Оце маєте: "Ми зауважуємо вам, що ви витратили п’ятнадцять фунтів на лоцмана в Окленді. Одне наше судно було недавно там і не робило таких витрат. Просимо вас зважити на те, що не було особливої потреби брати лоцмана, і радимо надалі зайвих витрат не робити".

А мені вони хіба хоч словом згадали за ті п’ятнадцять фунтів, що я їм зберіг? Де ж пак! Капітанові Робінсону вони послали листа з доганою, що не заощадив їм п’ятнадцять фунтів, а мені написали: "Зауважуємо вам, що ви витратили в Окленді дві гінеї на лікаря для команди. Просимо пояснити цю непередбачену витрату". А ці ж гроші пішли на двох китайців. Я думав, що в них "бері-бері", тому й послав по лікаря. За тиждень я поховав їх обох у морі. А вони мені: "Просимо пояснити цю непередбачену витрату", а капітанові Робінсону: "Просимо вас зважити, що, на нашу думку, ваша витрата на лоцмана була зайва".

А хіба я не телеграфував їм з Ньюкасла, що їхню стару помийницю треба в сухий док? Сім місяців вона не була в доку, чисто все днище обліпило всяким дрантям, а нема гіршого на світі місця, як західне узбережжя. Але воші вже зафрахтували судно під вугілля до Портленда.

"Арата", судно компанії "Вур Лайн", вийшла з порту разом з мами до Портленда; старий "Тріапсік" проходив по шість, а вже як добре йшов, то по сім вузлів. А в Комоксі, де я брав вугілля, одержую від власників листа. Сам хазяїн підписав, а внизу ще додав своєю рукою: "Арата" випередила вас на чотири з половиною дні. Я розчарований". Бачте, "розчарований"! А я ж телеграфував їм з Ньюкасла. Коли судно ввели в сухий док у Портленді, на ньому наросли бакенбарди з фут завгрубшки, черепашки завбільшки як мій кулак, а устриці — як ціла тарілка. Потому аж два дні чистили док від черепашок та всякої всячини.

А то ще була морока з гратками в Ньюкаслі. Фірма зробила їх важчими, ніж механік замовив, але забула різницю внести в рахунок. В останній момент, коли я вже збирався з берега на судно, приходять до мене з рахунком: "Доплата за гратки — шість фунтів". Вони, мовляв, уже були на судні і з Макферсоном усе погоджено. Я кажу, що справа неясна, і відмовляюся заплатити. "То ви своєму механікові не довіряєте? " — вони мені. "Чом ні, — відказую, — але підписувати не буду. Перше поїдьмо зі мною на судно. Човен безплатно одвезе вас туди й назад, тож не турбуйтесь. Мені треба переговорити з Макферсоном".

Але вони не поїхали. У Портленді я одержую рахунок з листом. Я махнув рукою. У Гонконгу одержую листа від власників. Фірма послала рахунок до них. Я написав їм з Яви пояснення. А в Марселі знову лист від власників: "Рахунок за додаткову роботу в машинному відділенні — шість фунтів. Механік підписав, а ви ні. Хіба ви не покладаєтесь на честь механіка? " Я відповів їм, що покладаюсь, і пояснив, що рахунок був за зайву вагу граток і що воно все правильно. Але хіба ж вони заплатили? Ні, вони повинні дослідити все. А потім якийсь службовець у конторі заслаб і рахунок десь загубився. І пішла писанина. Одержую листи і від власників, і від фірми: "Доплата за гратки — шість фунтів". Одержую в Балтіморі, в бухті Делегоу, в Моджі, в Рангуні, в Ріо, в Монтевідео... І ще й досі все тягнеться. Еге ж, Ені, не легко догодити власникам.

Він на хвильку замислився і тоді обурено пробурмотів:

— "Доплата за гратки — шість фунтів".

— А ти чув про Джемі? — перегодом запитала жінка.

Капітан похитав головою.

— Його змило з корми, і ще трьох матросів із ним.

— Де?

— Біля Горну. Він був тоді на "Торнсбі".

— Вони поверталися назад?

— Так, — кивнула вона. — Оце три дні, як прийшла звістка. Його жінка страх побивається.

— Добрий був чолов’яга Джемі, — зауважив Макелрат, — тільки впертюх, нелегко було з ним ладити. Це коли ми були з ним разом помічниками на "Абіоні". Тож, кажеш, Джемі вже немає...

Знову помовчали, аж порушила мовчанку дружина:

— А про "Бенкшайр" ти чув? Макдугел розбився на ньому в Магеллановій протоці. Якраз учора було про це в газеті.

— Жахливе місце ота Магелланова протока, — сказав Макелрат. — Мій клятий помічник двічі мало не посадив мене там на мілке. Він був телепень, півтора людського. Я його й на хвилину не міг лишити самого на містку. Коли ми підходили до Вузького Коліна, пора була препогана, сніговиця. Я в рубці, даю йому команду змінити курс: "Зюйд-ост-ост", — кажу йому. "Зюйд-ост-ост, сер", — повторює він. Хвилин за п’ятнадцять я вийшов на місток. "От дивація, — каже цей хлопак. — Щось я зовсім не

пам’ятаю цих островів біля входу в Вузьке Коліно". Я тільки зирк на ті острови та як не гукну стерновому: "На правий борт! " Треба було бачити, як старий "Тріапсік" тоді крутнув убік! Я зачекав, поки сніг перестане, і тоді гля’, аж бачу: Вузьке Коліно на схід від нас, а острови біля входу в Оманливу бухту — на південь. "За яким курсом ти йшов? "—питаю стерничого. "Зюйд-ост, сер", — відповідає. Я обертаюсь до помічника. Ну що ти йому скажеш? Я був такий лютий, що трохи не вбив його. Різниця на чотири румби! Ще б хвилин п’ять, і старому "Тріапсікові" капець.

А хіба не таке саме було, коли ми протокою виходили на схід? Нам досить було б чотирьох годин у добру погоду. Я цілих сорок годин вистояв на містку. Тоді показую помічникові курс і кажу, щоб вогонь Асктарського маяка повсякчас був за кормою. "Не беріть далі за норд-вест", — наказую. А сам іду вниз — трошки переспати. Але який там сон! "Що ці чотири години проти тих со-рока, що я пробув на містку? " — гадаю собі. А за ці чотири години помічник може занапастити судно. "Ні", — кажу подумки. Встав, умився, випив чашку кави, вийшов на місток. Глянув на вогонь Асктарського маяка. Але він уже на норд-вест-весті і старий "Тріапсік" майже на мілині. Ну хіба ж не телепень був той помічник? Та з барви води дно вже було знати! Це, скажу тобі, готові три чисниці були старому "Тріапсікові". Двічі за тридцять годин мій помічник ледве не посадив нас на мілке, добре, що я нагодився.

Капітан Макелрат з виразом лагідного подиву у своїх невеликих голубих очах приглянувся до заснулої дитини. Дружина поспішила відвернути його увагу від похмурих спогадів.

— А ти пам’ятаєш Джіммі Маккола? — запитала вона. —Ти ходив до школи разом з двома його хлопцями. Старий Джіммі Маккол, що його ферма за будинком лікаря Гейторна.

— А-а, пригадую. А що з ним сталося? Помер?

— Ні, але він спитав твого батька, коли ти останній раз поплив до Вальпарайсо, чи бував ти там раніше. А коли твій батько відповів, що ні, Джіммі каже: "То як же він знайде туди дорогу? " А батько йому: "Це дуже просто, Джіммі. Ото, скажімо, ти їдеш до кого-небудь у Белфасті. Белфаст велике місто, тож як тобі знайти туди дорогу? "—"Язик довів би, —відповів Джіммі. —Я питав би перехожих". — "Я ж і кажу тобі, що це просто, — батько йому. — Так само й мій Дональд знайде дорогу до Вальпарайсо. Він питатиме кожне судно, яке траплятиметься назустріч, доки не натрапить на таке, що з Вальпарайсо, і капітан того судна покаже йому дорогу". А старий Джіммі почухав потилицю та й каже, що він зрозумів і що воно й справді дуже просто.

Капітан затрусився зі сміху, і його стомлені голубі очі на хвильку повеселішали.

— Той чолов’яга, мій помічник, був такий тонкий, як ми з тобою, коли скласти нас докупи, — промовив він згодом, і очі йому злегка заблищали від цього дотепу. Але блиск той швидко зник, і голубі очі спохмурніли. — Так ото він утяв був у Вальпарайсо штуку! Тільки й усього, що вивантажив шістсот сажнів кабеля і не взяв розписки від перевізника. Я тим часом оформляв митне свідоцтво. Вийшли ми в море, аж тут я зогледівся, що помічник не взяв розписки за кабель. "Так ти не взяв розписки? "— питаю. "Та ні, — відказує. — Хіба ж кабель не здадуть одразу агентам? "—"Ну й ну, —кажу я. —Ти що, відучора тільки на морі, що й досі не знаєш, що вантаж не вільно віддавати без розписки? І надто ще на західному узбережжі? Чим ти певен, що перевізник не вкраде собі скілька сажнів кабеля? "

На моє й вийшло. Шістсот сажнів здано з нашого борту, але агенти одержали тільки чотириста дев’яносто п’ять. Перевізник затявся, що одержав від помічника тільки чотириста дев’яносто п’ять. У Портленді я дістаю від власників листа. Вони вліпили за це не помічникові, а мені, хоч я тоді був на березі у справах. Не міг же я стриміти водночас у двох місцях! І досі ще пишуть мені про те і власники, й агенти.

З того помічника кепський був моряк. Інтереси власників йому й не свербіли. Потім ще він спробував посварити мене з Торговельною інспекцією, бо я взяв вантажу більше, ніж належало. Він сказав про це боцманові. А тоді й мені, просто в вічі, що я навантажив на півдюйма нижче за ватерлінію. Це було в Портленді, де ми навантажилися і йшли до Комокса набрати вугілля. Правду кажучи, коли ми навантажили вугілля, судно таки було на півдюйма нижче за ватерлінію. Але я в цьому нікому не признаюся, тільки тобі. А той пришелепуватий помічник хотів донести на мене Торговельній інспекції і тільки про те й мріяв, аж поки його не розтяло навпіл щитом.

Дурний він був. Як я навантажив судно в Портленді, то ще мав узяти шістдесят тонн вугілля, щоб вистачило до Комокса. Пристати біля вугляного доку ніде було, а щоб скористатися ліхтером — грубий гріш довелося б викласти. Побіля самого доку стояв французький барк, і я спитав його капітана, скільки він візьме, коли після денної роботи поступиться для мене місцем на кілька годин. "Двадцять доларів", — каже той. Ця ціна для власників була вигідніша, ніж платить за ліхтер, і я пристав на умову. Того ж вечора, як смеркло, я підійшов і навантажив вугілля. Потім ми відпливли до стоянки, щоб там об’якоритися.

Відходити довелося кормою вперед, бо щось із реверсом сталося. Старий Макферсон сказав, що можна його рухати вручну, тільки неквапом. "Гаразд", — кажу. І був у нас лоцман на борту. Течія сильна, а навпроти, тільки нижче, стоїть судно з ліхтерами обабіч. На судні е сигнальні вогні, а на ліхтерах нема. Клопіт воно було неабиякий кий — вивести проти течії таке велике судно, як наше, та ще коли Макферсон із реверсом мусив уручну поратись. Нам треба було пройти попри саме те судно, щоб далі об’якоритися. Тільки-но я гукнув Макферсонові стиха рушати, як ми вдарили кормою об ліхтер.

"Що це? " — питає лоцман, коли ми стукнули. "Не знаю, — відказую, — я й сам хотів би знати".

Бачиш, лоцман показався не дуже кмітущий. Ми скерували судно на своє місце, кинули якір, і все б гаразд, якби не той клятий телепень-помічник.

"Ми розбили ліхтера", — каже він, сходячи на місток, а лоцман уже й вуха насторчив. "Якого ліхтера? " — питаю я. "Отого біля судна", — відповідає помічник. "Не бачив я ніякого ліхтера", — кажу і добре наступаю йому па ногу.

Коли лоцман пішов, я й кажу помічникові: "Якщо ти, чоловіче, нічого не тямиш, то, ради бога, тримай хоч язика на припоні". — "Але ж ми розбили того ліхтера, хіба ви не бачили? "— він мені. "Хай і розбили, але не твоє діло говорити про це лоцманові. І затям собі: я не припускаю навіть гадки, що там був якийсь ліхтер".

А вранці, скоро я одягся, стюард і каже мені: "Там, сер, один чоловік хоче вас бачити", — "Веди його сюди", — кажу. Він прийшов. "Сідайте", — кажу. Він сів.

То був власник того ліхтера, і коли він розповів мені все, я й кажу: "Ніякого ліхтера я не бачив". — "Що це ви? — він на те. — Не бачили двохсоттонного ліхтера завбільшки з будинок? Він же стояв біля того судна! "— "Коли я йшов, то дивився на сигнальні вогні судна, — відповів я, — і знаю, що його не зачіпав". —"Але ви зачепили ліхтера, — він мені. — Ви розбили його. Ви завдали мені на тисячу доларів збитку і повинні заплатити за це". — "Ось що, пане, — кажу йому, — коли я веду вночі судно, я. дотримуюся правил, а там чітко сказано, щоб зважати на сигнальні вогні. На вашому ліхтері не було ж вогнів, то чого б я мав до нього ще приглядатися! " — "Ваш помічник каже... "—почав він. "К лихій годині помічника, — кажу я. — Хіба були на вашому ліхтері вогні? "—"Та ні, — відповів він, — але ніч була ясна, і світив місяць". —"Ви, здається, знаєтесь на своєму ділі, — кажу йому. — Але як па правду, я на своєму знаюся не згірше, і я зовсім не повинен був обминати ліхтера без вогнів. Якщо ви думаєте подати позов, — прошу. А зараз стюард проведе вас. На все добре".

Отак воно й скінчилося. Але ж бачиш, який нікчемний був той помічник. Я гадаю, капітанам це тільки втіха, що його розтяло навпіл щитом. Він і то держався лиш тим, що мав руку в конторі.

— Між іншим, скоро продаватимуть ферму Віклі, це мені земельні агенти сказали, — промовила жінка, лукаво стежачи, яке враження справить на чоловіка її повідомлення.

На мить очі йому захоплено зблиснули, і він випростався, як людина, що хоче взятися до якогось приємного клопоту. Ця ферма була його мрією: вона межувала з садибою його батька, а від жінчиної рідні була за яку милю.

— Ми купимо її, — сказав Макелрат, — тільки гляди, про це нікому ні слова, доки не заплатимо. Я добрий гріш заощадив останнім часом, хоч тепер платять скупувато, і ми матимемо затишне гніздечко. Я побалакаю з батьком і віддам йому гроші, щоб були напохваті, і коли я буду на морі, він зможе купити ферму, тільки-но оповістять продаж.

Він протер запітнілу зсередини шибку і виглянув у вікно на зливу, крізь яку нічого не було видно.

— Замолоду я все був боявся, щоб власники не поперли мене. Я ще й тепер боюся, щоб не звільнили. А коли в нас буде ферма, я вже не боятимуся. Препогана робота — фермерувати на морі. Я плаваю по всіх морях, у всяку погоду, зазнаю всяких небезпек. Плаваю судном, оціненим у п’ятдесят тисяч фунтів, та ще на п’ятдесят тисяч вантажу, — тобто маєш сто тисяч фунтів, або півмільйона доларів, як кажуть янкі, і за всю цю відповідальність дістаю чисту мізерію — двадцять фунтів на місяць. Хто на суходолі візьметься за таку мізерію — двадцять фунтів — провадити інтерес на сотні тисяч фунтів? Та ще морока, щоб усім догодити: і власникам, і страхівникам, і торговельній інспекції, що кожне тягне у свій бік. Власники хочуть, щоб я швидше їхав, а що я ризикую — їм байдуже; страхівники — щоб безпечно їхав, хоч би й слимаком;

інспектори вимагають обережності, а обережність завжди забаряє. Троє різних господарів, і всі троє можуть тебе занапастити, як не догодиш їм.

Почувши, що поїзд сповільнює хід, Макелрат знову виглянув у запітніле вікно. Він підвівся, застебнув пальто, підняв комір і незграбно взяв на руки дитину, яка й досі спала.

— Я побалакаю з батьком, — мовив він. — Коли буду на морі в той час, як оповістять продаж, гроші він матиме напохваті і не пропустить нагоди. Тоді власники нехай і попруть мене, як їм заманеться. Я тільки здихаюся вічних мандрів, і ми будемо весь час разом, а море нехай собі западеться.

На їхніх обличчях проступила радість, коли вони побачили перед собою видиво того мирного щастя. Ені нахилилась до чоловіка, і коли поїзд спинився, вони поцілувалися над заснулого дитиною.